

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνη τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ἔστιν ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ ἐστὼν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάζια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γὰ τὰ ξένα ὁμοῦς μερὴ — **δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — εἴγινες συνδρομητῆς.
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Εἰκοσιέξη τοῦ Σεπτεμβρίου,
παντοῦ κατὰρα κι' ὀργὴ Κυρίου.

Ποῦντος τετρακόσα, δύο καὶ σαράντα,
κι' εὐχαριστημένοι πάντες κατὰ πάντα.

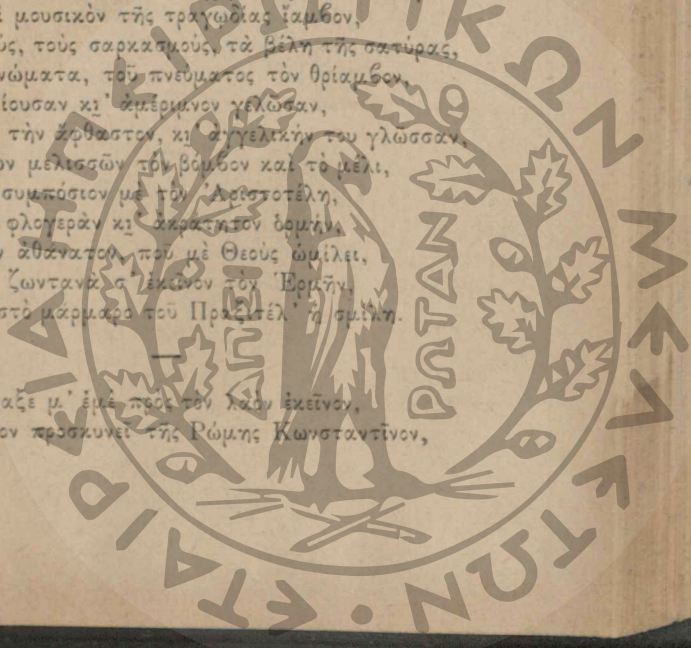
**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.**

Π.—'Στῆς Φαύστας τὴν παράστασιν ἐπῆγες, βρὲ κολλήγα ;
Φ.—'Ἀκούς ἐκεῖ, βρὲ Περικλῆ... καὶ μ' ἐρωτᾷς ἂν 'πῆγα ;
Π.—Γιὰ πές μου τί 'κατάλαβες ;
Φ.—
"Ἄν ἡ ψυχὴ σου θέλῃ
νὰ ζῆσῃ κᾶπως ἄνθρωπος καὶ σὺ, παληοτεμπέλη,
πρὸς ἄλλους κόσμους πέταξε, μακρὰν ὁδὸν πορεύου,
καὶ ζῆσε μόνο μὲ τὸν νοῦ καὶ μόνον ὀνειρεύου,
τὴν πρώτην πρώτην ἀνοιξὶν αὐτῆς τῆς γῆς φαντάσου
κι' ἰδὲ τῆς Τέχνης τάρματα νὰ τρέχουν ἐμπροστά σου,
κι' ἐκείνη σὰν Βασίλισσα τῆς οἰκουμένης ὅλης
μὲ ροδοπέταλα χρυσῶν νὰ ραίνεται κανίστρων,
ἁρμονικὰ ν' ἀντιλαλῇ τῶν Ἀθηνῶν ἡ πόλις
καὶ νὰ σκορπᾷ τὰ δῶρα τῆς καὶ τῶν Μουσῶν τὸν οἶστρον,
κι' ὅπου διαβοῦν τὰ φτερωτὰ κι' ἀκούραστά τῆς ἄτιχα
ἡ γῆ ν' ἀρωματίζεται, ν' ἀνοίγωνται Παλάτια,
μὲ τὸνομα τῆς πᾶς βωμὸς καὶ πέτρα νὰ τιμᾶται
κι' ἀπάνω σὲ Βασιλικαῖς πορφύραις νὰ κοιμᾶται.

Ἔλα μὲ φῶς νὰ θαμβωθῇς Ἀνάσσης ἀθανάτου
καὶ πῆσε τὸν ἐρίγδουπον νὰ προσκυνήσῃς Δία,

ποῦ χρεωστεῖ τὸν Ὀλυμπον καὶ τὴν θεότητά του
'στὴν πέτρα ποῦ 'πελέκησε τὸ χέρι τοῦ Φειδία.
Τοῦ κόσμου τὸ παρθενικὸν καὶ πάναγρον μειδίημα,
τὴν ἄσπιλον νεότητα, τῆς Τέχνης τὸ θυμίαμα,
ὅλην τὴν πρώτην βλάστησιν τῆς χέρσου γῆς καὶ στεῖρας,
τὸν ἀπαλὸν καὶ μουσικὸν τῆς τραγωδίας ἱαμβον,
τοὺς καγχασμούς, τοὺς σαρκασμούς, τὰ βέλη τῆς σατύρας,
τὰ θαφροστεφανώματα, τοῦ πνεύματος τὸν θρίαμβον,
φιλοσοφίαν κλαίουσαν κι' ἀκέραιον γέλωσαν,
τὴν πάγκαλον, τὴν ἀφθαστον, κι' ἀγγελικὴν του γλώσσαν,
τῶν Ὑμηττείων μελισσῶν τὸν βόμβον καὶ τὸ μέλι,
τοῦ Πλάτωνος συμπόσιον μὲ τὸν Ἀριστοτέλη,
τὴν ἐφηβὸν καὶ φλογερὰν κι' ἀκρατῆτον ὁρμήν,
τὴν πλάσιν τὴν ἀθανάτην, ποῦ μὲ Θεοὺς ὁμῖλει,
ὅλα θὰ τάβρῃς ζωντανὰς ἐκείνων τῶν Ἑρμῆν,
ποῦ 'σκάλισε 'στὸ μαρμαρὸν τοῦ Πραξιτέλ' ἡ σμίλη.

Κι' ὕστερα πέταξε μ' ἐμέ πρὸς τὸν λαὸν ἐκείνον,
ποῦ τὸν μεγάλον προσκυνεῖ τῆς Ρώμης Κωνσταντῖνον,

καὶ 'στοῦ Χριστοῦ τοῦ μάρτυρος δροσίσου τὴν πηγὴν
κι' ἰδὲ τὸ ξύλον τοῦ σταυροῦ 'στοῦ Καίσαρος τὰς χεῖρας
πῶς νικηφόρον φέρεται 'στοῦ Βυζαντος τὴν γῆν
καὶ τῶν Αὐγούστων θαύμασε περιλαμπεῖς πορφύρας.

Κύττα, καυμένη Περικλῆ, πῶς θάλλ' ἡ νέα Ρώμη!...
ἐκεῖ τὸ κράτος τοῦ σταυροῦ κι' ἡ δόξα του κι' ἡ ρώμη...
μ' αὐτὸ τὸ νέον λάβαρον σκιρτᾷ ὁ κόσμος ὅλος
καὶ τῆς Σοφίας τοῦ Θεοῦ φεγγεβολεῖ ὁ θόλος,
τῆς πίστεως τὸ καύχημα, ὁ νέος Παρθενών,
ποῦ πλημμυρεῖ τὸ κάλλος του τὸ φῶς τῶν οὐρανῶν.

Κύττα καλὰ τὸν ἔσχατον κλεινῶν Αὐτοκρατόρων.
πρὸς τὴν ὑστάτην του κραυγὴν ὁ Κόδρος ἀπαντᾷ,
κι' ἐκεῖ πρὸς τὴν Ἑπτάλοφον τῶν γαλανῶν Βοσπόρων
ξαστερωμένος οὐρανὸς ἀστράπτει καὶ βροντᾷ.
Ἐσίγησεν ἡ λιγυρὰ τῶν Χρυσοστόμων Πνύξ
κι' οὐδὲ τρυφᾷ ψυχὴ καὶ νοῦς μὲ φθόγγους θεσπεσίους,
ἡ τελευταία ἐφθασε τοῦ Κωνσταντίνου νύξ
κι' ἀσπάζεται τοὺς εὐγενεῖς καὶ τοὺς Γενουησίους.

Πῶς ἀλαλάζον μαίνεται νέων Περσῶν τὸ σμήνος
καὶ 'στὴν Σοφίαν ἀντηχοῦν βρονταὶ τῆς Σαλαμίνος
καὶ τῶν Αἰσχύλων ἡ βοή: « Ἑλλήνων παῖδες ἴτε,
ἐν τούτῳ νίκα, δράμετε, καὶ 'στὸν σταυρὸν θαρρεῖτε. »
Τὸν Κωνσταντίνον πνεύματα περικυκλοῦν ἀόρατα,
ὁ Μαραθὼν κι' ἡ Σαλαμίς ἀπὸ μακρὰν μυκάται,
ἡ θάλασσα σκεπάζεται μ' ἀσπίδας καὶ μὲ δόρατα,
ὁ Ξέρξης καταισχύνεται, ὁ βάρβαρος νικάται.

Ἄλλ' ὄχι... βλέπω, Περικλῆ, νεκρὸν τὸν Κωνσταντίνον
κι' ὁ Σκύθης τὸν πατεῖ βαρὺς τὴν σπάθην ἀνατείνων.
Ἰδὲ καὶ κραύγας' ἔξαλλος ἐξ ἱεροῦ πυρός
πῶς δὲν θά στέψη κορυφὴν τοιοῦτον στίλβον στέμμα,
οὐδὲ τοιοῦτος πόλεμος 'στὸ μέλλον ἱερὸς
τὰ σπλάγχνα διψασμένης γῆς δὲν θ' αὐλακώσῃ μ' αἷμα.

Ἰδὲ!... 'στοῦ Κόδρου κρύπτεται τὴν λατρευτὴν πορφύραν
τοῦ Κωνσταντίνου τὸ σπαθί κι' ἡ περικεφαλαία,
κι' ὕμνον αἰῶνες μὲ Δαυὶδ καὶ μὲ Πινδάρων λύραν
τὸν πρῶτον καὶ τὸν ἔσχατον τῆς δόξης Βασιλέα.

Ὁ κόσμος ἔζησε πολὺ καὶ δὲν νεάζει πλέον
κι' ἐπὶ τοῦ τάφου, Περικλῆ, αὐτῶν τῶν Βασιλέων
θρηνοῦμεν σήμερον κι' ἐμεῖς τὴν εὐκλειαν τῶν θρόνων
καὶ τὴν σφριγῶσαν ἀνοιξὶν τῶν παιδικῶν μας χρόνων.

Κλάψε τὸ γῆρας τῆς ζωῆς νὰ μὴ τὸ κλαίω μόνος
κι' αὐτὸν τὸν κόσμον, Περικλῆ, τοῦ θνήσκοντος αἰῶνος.
μ' ὅλον τὸ φῶς τοῦ πλούτου του καὶ τῶν ἐπιστημῶν
νομίζω πῶς τρισκότεινος τὸν 'πλάκωσε χειμῶν.

Ἔτσι κι' ἐμένα μ' ἔκαμε ἡ Φαύστα νὰ φλογίζωμαι
κι' ἐκόχλαζε, βρέ Περικλῆ, τὸ στήθος μου σὰν χύτρα,

κι' ἐφώναζ' ἀπὸ μέσα μου χωρὶς νὰ συλλογίζωμαι:
« ὦ Τέχνη παμβασιλίσσα, Θεὰ παρηγορήτρα,
καὶ πρὸς ἐδῶ τὴν ὄψιν σου τὴν ἀμβροσίαν στρέψε,
καὶ μ' ἐνθυμήσεις ἱερὰς τοὺς ἐκλεκτοὺς σου τρέψε,
κι' ὁ πλοῦτος ἄς βουβαίνεται κι' ἄς νεκροσθάνονεται
καὶ πᾶς πιστὸς σου πρόμαχος ἄς δαφνοστεφανώνεται. »

« ὦ κόρη κι' ἐγκαλλώπισμα τῆς γῆς τῆς οὐρανίας,
ὦ δέσποινα μελωδιῶν κι' Ἀγγέλων ἁρμονίας,
ἐξύπνα πόθους μυστικούς 'στὸν λήθαργον τοῦ πλῆθους,
συγκίνη, ἐνθουσίαζε, φύσα ζωὴν 'στους λίθους,
καὶ μέσ' ἀπὸ τάποκρυφα τῶν καρδιῶν μας βάρη
ξερρίζωνε τὰ χαμηλὰ καὶ σιχαμένα παθη. »

« Τὴν νέαν πλάσιν φτέρωσε καὶ γέμισε μ' ἐλπίδα,
πατρὶς πατρὶς ἀλάλαζε καὶ κρούσε τὴν ἀσπίδα,
σβύσε τὴν διψὴν μὲ νερὸν ἀπὸ χρυσῆς λαγῆνους,
ὀνόματα κελάδησε σκηπτούχων πανυμνήτων,
σὺ μόνη κομματάρχυνα τῆς Ρωμηροσύνης γίνου
καὶ τοὺς βλαστὺς σαγήνευσε τῶν πορφυρογεννήτων. »

« Δῶσε κι' ἐμοῦ τοῦ Φαυστοῦ
μεγάλὸ καὶ γνῶσι πρὸ πολλῇ
μὲ τοὺς Ρωμηοὺς νὰ φλυκρῶ
κι' ἐμμέτρως νὰ παρλάρω
γιά τὸν κακὸ μας τὸν καιρὸ
καὶ τὸν ψυχρὸ μας φλάρω. »

Αὐτὰ ποῦ λές καθ' ἑαυτὸν ὁ κακομοῖρος εἶπα
κι' ἄνψα μιὰ Πολίτικη κεχριμπαρένια πίπα,
κι' ἐβγήκ' ἀπὸ τὸ Θέατρο μὲ κούτελο βαρὺ
κι' ἐνῶ τῆς Φαύστας ἔκριναν τὴν τραγωδίαν ὅλοι
ξεροψημέν' ἀγόρασα κουλούρια καὶ τυρὶ
κι' ἐπῆρα σπέρτα καὶ καπνὸ ἀπὸ τὸν Ἀποστόλη.

Κι' εἰς ἓνα ἔαπλωσα μακρὸ τοῦ Ζαχαράτου παγκο
καὶ ὅλῳ μεσίτας 'ρώτησα πῶς 'βρίσκεται τὸ φράγκο.
κι' ἀμέσως μοῦλθαν κατὰ νοῦν τὰ τόσα κολαφίσματα,
τοῦ Πύργου καὶ τῶν Περτρυνῶν τὰ τρομερὰ ψηφίσματα,
ἡ μοῦχλα τοῦ Ρωμαϊκοῦ κι' ἡ κόπρος τοῦ Αὐγείου,
τὸ δυνατὸ ξεφάντωμα τοῦ πρώτου Γεωργίου,
ὁ πακτωλὸς ὁ χάριτος ψωρολιμωκοντόρων,
κι' ἐκεῖν' ἡ συνεδρίασις τῆς Λέσχης τῶν ἐμπόρων,
ὅπου κουθένταις ἔγιναν ἀπ' ὅλους γνωστικαῖς
κι' ὁ Παππαγιάννης 'μίλησε κι' ὁ Σικλέπας κι' ὁ Μπεκίς,
καὶ ρήτορες γλυκύφθογγοι ἐδείχθησαν πολλοί,
κι' εἶπε κι' ὁ Κανελλόπουλος, ποῦ γαλιὰ καὶ πουλεῖ,
πῶς γιὰ νὰ βγάλῃ τάκτι του καὶ γιὰ νὰ ξεθυμανῇ
ὅλους τοὺς μαστραπάδες του γαλιὰ καρφιά θά κανῇ.

Κι' ὁ Βόγλης εἶπε πρῶτος φανερά
πῶς πρέπει νὰ σταλῇ ἀναφορὰ
σ' Ἐκείνον, ποῦ τὰ πάντα ἐφορᾷ
καὶ ὁλόλου δὲν τὰ πέρνει σὲβάρ,ᾶ,
ἀλλ' ἔως ἄς βαρῶμε ταμπούρα.

Ὁ τῆς Φαύστας ποιητής,
τραγωδίας δυνατῆς.

Κι' ὁ Ζαχαρίας εἶπε πῶς ὀφείλουν
ἀναφορὰ καμμία νὰ μὴ στείλουν,
κι' ὁ Βασιλεὺς ἂν εἶναι 'στὴ Δανία
γνωρίζει τί τραβᾷ ἡ κοινωνία.

Καὶ τὸ σχοινὶ δὲν ἔπαυε καθέννας νὰ πεντώνῃ
κι' ἐμφορλόγει κι' ἐκλαίγε τὸ χάλι τῆς γενειᾶς του.
κι' ὁ Ζαχαρίας 'πιάστηκε μετὰ τοῦ Παππαντώνη
καὶ παρ' ὀλίγο κόντεψε νὰ φάῃ τῆς χρονίᾶς του.

Κι' ὅλ' ἡ Λέσχη ἐκολώθη
κι' ἓνας ἄλλος ἐσηκώθη
ἀδελφὸς τοῦ Ζαχαρία,
Ζαχαρίας Ζαχαρίου,
κι' ἔγινε μιὰ φασαρία
κι' ἓνας χαλασμός Κυρίου!...

Ἄλλὰ τοὺς ἐφιλέσαν οἱ ἄλλοι παραλίπαι
κι' ὁ Ζαχαρίας γελαστὸς καὶ χωρατεύων εἶπε:
« Μὲ συμπάθειο, Παππαντώνη,
νὰ μὴ τρῶς πολὺ πέτονι
καὶ λερώσης τὸ σεντόνι. »

Κι' ὁ Κατελοῦζος μὲ φωνὴ καθάρια σὰν χρυσάλλι
ἐπρότεινε τὸ σχέδιον ἀναφορᾶς σπουδαίας,
κι' ἡ κατωθὲν ἀναφορὰ 'στὸν Ἀνακτ' ἀπεστάλη
συντόμως συνοψίσασα τὰς ἐθνικὰς ἰδέας.

« Τοιγάρτοι οὐν καὶ τοιγαρῶν
πεισθέντες μετὰ λύπης
πῶς ἡ καλλιὰ μας γουργουρῶν
καὶ Σὺ 'στὰ ξένα λείπεις. »

Φοβούμενοι μὴ ζητηθῶν
γὰ τῆς κοιλιᾶς μας ξύστραις
καὶ τάντερά μας τυλιχθῶν
καὶ γίνουν κουβαρίστραις.

Οἱ πάντες καταφεύγομεν ὅττην εὐνοίαν τὴν Σὴν
καὶ σκέψου ὅτι χοῦς ἐσμὲν καὶ εἰς χοῦν ἀπελευσόμεθα,
καὶ νὰ γυρίσης γρήγορα, καὶ χρὴ καὶ δεῖ θηρσεῖν,
τάχ' αὖριον τρεῖς χεῖρονες τῆς σήμερον ἐσόμεθα.»

Τοιαῦτα συνεψήφισαν καὶ ἐβούλετο ὁ τόπος
καὶ ἴσως καὶ στὸν Διάδοχο νὰ πᾶν αὐτοπροσώπως,
γὰ νὰ τοῦ ποῦν πῶς μὲ τὰ σκρίπ καὶ μὲ τὰ φαίντιγγ θράζουν.
καὶ τοῦ λένε «Κωνσταντάρρα,
δὲν μᾶς ἔμεινε πεντάρρα.»

Καὶ γὰ τῶν φόντων ῥώτησα τὴν τρέχουσαν ἀξίαν
καὶ μερικοὶ μ' ἀπήντησαν «ὅπου κακὸ σου θέλει»,
καὶ ὁ Ράλλης λὲν πῶς ἔμειλλωσε καὶ μὲ τὸν Εὐταξίαν,
ἀλλ' εὐτυχῶς ἐτέλειωσε καὶ αὐτὸ τὸ κάξους μπέλλι,
καὶ ὁ Λεμονῆς τοὺς ἔμιλησε σὰν Νέστωρας ἀρχαῖος
πῶς εἶναι μέγα καὶ ἡ πατρίς παρὰ Θεοῖς καὶ ἀνθρώποις,
ἀλλέως ἂν ἡ μῆνις των δὲν ἔπαυε ταχέως
πολύ θὰ ἐπηρέαζε τὰς τύχας τῆς Εὐρώπης.

Καὶ τὸ κλεινὸν πτολίεθρον ἐβρώμα τῆς Παλλάδος
καὶ ἐρώτησα τί γίνεται καὶ ὁ Λόρδος τῆς Ἑλλάδος,
καὶ μοῦπαν ὅτι κάθεται καὶ κάνει μπουρμπουλήθραις
καὶ πότε πότε κυνηγᾷ ἑστὸ Χέλι σιταρήθραις.

Καὶ πόνος τὸ κεφάλι μου ἐπίεζε βαρὺς
καὶ ἐρώτησα τί γίνεται καὶ ὁ κάψο-Θοδωρῆς,
καὶ μοῦπαν ὅτι βρίσκεται καὶ πάλι ἑστὰ πανιᾶ
καὶ μὲ τοὺς νέους λόγους τοῦ καὶ ἀλλοιῶτικα προγράμματα
θὰ σηκωθῇ δὴ πιθαμαῖς ἢ τρίχα τοῦ ντουνιζ,
γιατὶ γερὰ τὰ κότσα του βαστοῦν καὶ ἑστὰ γεράματα,
καὶ αὐτὸς ἀπ' ὅλους τὸν λαὸν καλλίτερα γνωρίζει
καὶ παλαμῆδα φαίνεται πῶς τοῦ ξαναμυρίζει.

Καὶ ἐτέντωσα τὰ πόδια μου σὲ μιὰ καρέκλ' ἀπάνω
καὶ τὰ ξερά μου βλέπωντας καὶ ἀδύνατα κανιᾶ
γὰ τὸν περιπλανώμενο ἑμιλοῦσα Καραπάνο
καὶ ἐρώτησ' ἂν ἐγύρισε ἀπ' τὴν Κεφαλλονιά.

Καὶ καπνίζων, Περικλῆ,
μὲ μεράκι θεριακλῆ
εἶπα ὅττην παρέα τότε:
«προσφιλεῖς μου πατριῶται,

Ὁ Ῥωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ἑστὸ σπῆτι μου ἀνέθη,
ὅττην Νεάπολιν ἀπάνω — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδῆ, — δὴ ἑστὸ λάδι τρεῖς ἑστὸ ξύδι,

πότε πιά θάλθῃ καὶ αὐτὸς
Κυβερνήτης ζηλευτός,
ὁ τῆς Ἀρτας Καραπάνος,
ὁ μακρὺς, ὁ πελεκάνος,
ποῦχει γλῶσσα σὰν ψαλλίδι
καὶ μιὰ μέση δακτυλίδι,
γὰ ν' ἀφήσουν οἱ κουτοὶ
τὰ μεγάλα των καπρίτσα,
καὶ νὰ παίξουνε καὶ αὐτοὶ
τὴν ὀρθὴ τὴν καμηλίτσα,
ποῦ μὲ ξένοιαστη καρδιά
τὴν ἐπαίξαμε παιδιᾶ;

Δὲν ἔπαυσα καὶ μιὰ στιγμή μὲ λύσσα νὰ φουμάρω
καὶ νὰ παραξαπλώνωμαι καὶ νὰ παραλιμάρω
ὥς ὅτου πλέον ἐσθυσαν τὰ τελευταῖα φῶτα,
τούτέστιν ἔγινα Ρωμῆος καὶ γαῖδαρος σὰν πρῶτα,
καὶ δὲς μου σὲ παρακαλῶ τὸ τακτικὸ λεμποῦτι...
11. — Δέξου βροχὴν ἀπὸ ξυλιαῖς ὅττην ῥάχη σου, τσιφούτι.

Λύκειον μοναδικὸν καὶ ὄντως Εὐρωπαϊκόν.

Ἄν ἀληθῇ διάπλασιν τῶν τέκνων σας ποθῆτε
ἀμέσως εἰς τὸ Λύκειον Μακρῆ καὶ Μάνου ἴτε.
Γινώμαις γὰ αὐτὸ δὲν εἶναι ὁδὸς... καθ' ὅλα ἐντελὲς
καὶ δὲν πηγαίνει τοῦ κακοῦ ὅ,τι καλὸ καὶ ἂν λές.
Αὐτὸς ὁ Μάνος καὶ ὁ Μακρῆς — μεγάλη των τιμὴ —
ποτὲ δὲν ἔμαθαν νὰ τρῶν χαράμι τὸ ψωμί,
μ' αὐτοὺς μορφώνεται κανεὶς ἐνῶ διασκεδάζει,
ἐκεῖ καὶ ὁ γυῖος τοῦ Φασουλῆ προκόβει καὶ σπουδάζει.

Θέαμα θεατρικόν καὶ Παραδαρμενικόν.

Ἐπιτυχία δυνατὴ... μπιζ οἱ Παραδαρμένιοι,
γέλοισι, χειροκροτήματα, κατακλυσμός καὶ φόρα,
ὁ κόσμος ἀνυπόμονος ὅπου Τσόχα τοὺς προσμένει
καὶ τῆς ἀστείας κριτικῆς ἐθεραπεύθ' ἡ ψώρα.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Μηνᾶ Χαμουδοπούλου Κατήχησις τέλει
δοθόδοξος καθ' ὅλα καὶ Χριστιανικῇ
πολύτιμον βιβλίον εἰς πάντα τὰ σχολεῖα,
καὶ γλαφυρὰ τὴν γλῶσσαν καὶ περιεκτικὴ
μὲ νέας ἐξηγήσεις καὶ διδασχὰς πλουσίας,
καὶ ἀντὶ δραχμῆς τιμᾶται μιᾶς καὶ ἡμισείας.

μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνορα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χηρα δίχως ἄνδρα, — κοῦταν ἄλλοτε μαμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, οἰκίας τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου κοινότητος πολὺς.